

καὶ ἄλλων ἐπιφανῶν ἐν ὅμηγύρει πενθίμως συνελθόντων. Ο δὲ καθηγητὴς Α. 'Ρουσόπουλος ἔξεφώνησεν ἐπικήδειον λόγον τότε, περιγράψας τὰς ἔξοχους ἀρετὰς τοῦ μακαρίτου.

π. χιτών

ΣΑΙΚΣΠΗΡ ΙΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΣ

(Συνέχεια.)

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Τὸ σπήλαιον τοῦ ἀδελφοῦ
Δαυρεντίου.

[Εἰσέρχονται ὁ ἀδελφὸς Δαυρέντιος καὶ ὁ Πάρις.]

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Τὴν πέμπτην εἶπατε, κύριε; εἶναι πολὺ γρίγωρα.

ΠΑΡΙΣ. — Τοιαύτη εἶναι ἡ θέλησις τοῦ κυρίου Καπουλέτου, τοῦ πενθεροῦ μου. Ἡ ἐπισπευσις αὕτη μοὶ ἐφάνη ἐπικίνδυνος· ματαίως προσεπάθησα νὰ φέρω πρόσκομμά τι.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἀγνοεῖτε ἀκόμη, εἶπατε, τοὺς σκοποὺς τῆς μνηστῆς σας. Ἄληθῶς ἀκολουθεῖτε πολὺ τολμηρὰν ὁδόν· διὰ αὐτὰ δὲν μὲ πολυαρέσουν.

ΠΑΡΙΣ. — Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἔξαδέλφου τῆς Τυπάλδου, ἡ Ἰουλία εἶναι βεβιθισμένη εἰς θλίψιν τὴν ὥπολαν οὐδὲν δύναται νὰ νικήσῃ· ἀπωθεῖ πᾶσαν παρηγορίαν καὶ δὲν θέλει νὰ τῇ ὄμιλῷσι περὶ ἔρωτος. Ως ἡξεύρετε, ἡ Ἀφροδίτη οὐδόλως μειδιὰ ἐν μέσῳ τῶν δακρύων. "Οσον ἀφορᾷ τὸν πατέρα, αὐτὸς τὴν ἐπιτιμᾶ, καὶ δὲν θέλει νὰ τὴν βλέπῃ οὕτω παραδεδομένην εἰς τὴν θλίψιν. Νομίζει ἐν τῇ συνέσει του, ὅτι διὰ νὰ σταματήσῃ τὸν ῥοῦν τῆς ὑπερτάτης θλίψεως πρέπει νὰ σπεύσῃ τὴν ἔνωσιν μας· λέγει ὅτι ἡ μοναξία ὑξύνει τὰς θλίψεις ἐφ' ὃν σταματᾷ ὁ λογισμὸς τῆς θυγατρός του, καὶ ὁ γάμος αὐτος θὰ κατορ-

θώσῃ τούλαχιστον νὰ τὴν περισπάσῃ. Τώρα γνωρίζετε, πάτερ μου, τὰ αἴτια τῆς ἐπισπεύσεως ταύτης.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. (Κατ' ιδίαν.) — Φεῦ! ἡξεύρω κάλλιστα τὰ αἴτια τὰ ὅποια θὰ τὴν ἀναχαιτίσωσι. (Πρὸς τὸν Πάριν.) — Κόμη, ίδου ἡ μνηστὴ ἐρχομένη εἰς τὸ κελλίον μου.

[Εἰσέρχεται ἡ Ἰουλία.]

ΠΑΡΙΣ. — Εἶμαι εὐτυχὴς, κυρία, συναντῶν ὑμᾶς ἡτις μετ' ὀλίγου θὰ γίνετε σύζυγός μου.

ΙΟΥΛΙΑ. — Κύριε, αὐτὸς τὸ ὅποιον λέγετε θὰ γίνη ἵσως ὅταν νυμφευθῶ.

ΠΑΡΙΣ. — Ἡ εὐτυχία αὕτη μοὶ ἐπιφύλασσεται· τὴν πέμπτην θὰ γίνω σύζυγός σας.

ΙΟΥΛΙΑ. — "Ο, τι πρέπει νὰ γίνη θὰ γίνη.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Λόγοι τοῦ Εὐαγγελίου.

ΠΑΡΙΣ. — Ἡλθατε βεβαλως νὰ ἐξομολογηθῆτε εἰς τὸν καλὸν αὐτὸν καλόγηρον;

ΙΟΥΛΙΑ. — Εὰν σᾶς ἀπεκρινόμην, τότε ὑμεῖς, κόμη, θὰ καθίστασθε πνευματικός μου.

ΠΑΡΙΣ. — Εἰπέτε του λοιπὸν ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε.

ΙΟΥΛΙΑ. — Θὰ περιορισθῶ εἰς τὸ νὰ σᾶς εἴπω ὅτι τὸν ἀγαπῶ.

ΠΑΡΙΣ. — Εὐαρεστηθῆτε νὰ τοῦ εἰπῆτε τὸ αὐτὸς καὶ δι' ἐμέ.

ΙΟΥΛΙΑ. — Τποθέσατε ὅτι ἐγένετο τοῦτο, ἡ ὁμολογία αὕτη γινομένη κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας θὰ εἶχε πλειοτέραν ἀξίαν ἢ ἐνώπιον ὑμῶν.

ΠΑΡΙΣ. — Φεῦ! διατί χαράττουσι τὰς ώραιας παρειάς σας τὰ δάκρυα ταῦτα;

ΙΟΥΛΙΑ. — Δὲν πρέπει νὰ τὰς φεισθῶ ἔνεκα τῆς καλλονῆς των, καὶ συγχωρῶ τὰ δάκρυα τὰ ὅποια τὰ ἀσχημίζουσι.

ΠΑΡΙΣ. — Τὰς ὑβρίζετε· καὶ αὐτὰ τὰ δάκρυα εἶναι ὀλιγότερον ὑμῶν σκληρά.

ΙΟΥΛΙΑ. — "Οχι, κύριε, δὲν ὑπάρχει ὑβρις· ὄμιλῶ περὶ ἐμαυτῆς, καὶ πρὸς ἐμὲ μόνην ἀποτείνομαι.

ΠΑΡΙΣ. — Ἰουλία, συκοφαντεῖς τὴν καλλονήν σου, ἡτις ἀνήκει εἰς ἐμέ.

ΙΟΥΛΙΑ. — Εἰς ὑμᾶς, ἐὰν θέλετε· τὸ

κατ' ἐμὲ τὴν ἀπαρνοῦμαι. (Πρὸς τὸν ὥστελφὸν Λαυρέντιον.) — Ἀγαθὲ πάτερ, ἔχετε εὐκαιρίαν; Θέλετε νὰ ἐπανέλθω τὸ ἐσπέρας, μετὰ τὸν ἑσπερινόν;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Αἱ ὥραι μου εἶναι ιδικαὶ σου, σκεπτικὸν καὶ τεθλιμμένον τέκνον. (Πρὸς τὸν Πάριν.) — Κύριε, θὰ σᾶς παρακαλέσω μεν νὰ μᾶς ἀφήσετε μόνους.

ΠΑΡΙΣ. — Ο Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ταράξω τὴν μυηστήν μου κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων της. Ἰουλία, τὴν πέμπτην, ἐνωρὶς, ἡ φωνὴ μου θὰ σᾶς ἔξυπνίσῃ. Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὑγίαινε (τὴν ἐναγκαλίζεται) καὶ εἴθε τὸ συζυγικὸν τοῦτο φίλημα νὰ μείνῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου σου.

[Ἐξέργεται.]

ΙΟΓΛΙΑ. (Πρὸς τὸν μοναχόν.) — Ὡ, κλείσατε τὴν θύραν! ἔπειτα, ἐπανέλθετε, πάτερ μου, ἐπανέλθετε νὰ κλαύσετε μετ' ἐμοῦ. Δὲν ὑπάρχει πλέον θεραπεῖα, οὔτε ἐλπὶς, οὔτε βοήθεια.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Α, Ἰουλία, γυνωρίζω ὅλην τὴν θλίψιν σου. Ἡξεύρω τὰ πάντα καὶ εἰς μάτην κοπιάζει τὸ πνεῦμά μου διὰ νὰ εὕρῃ θεραπείαν τινά. Ἡξεύρω ὅτι τὴν προσεχῆ πέμπτην υμφεύεσαι τὸν κόμητα Πάριν· ἡξεύρω ὅτι οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ δύναται νὰ ἀγαθάλη τὴν ἀπαστίαν ταῦτην στιγμήν.

ΙΟΓΛΙΑ. — Ιερεῦ, μὴ μὲ ἐπαναλαμβάνῃς ὅσα ἤκουστες, ἐὰν δὲν ἔχῃς θεραπείαν τινὰ νὰ μοῦ προσφέρῃς. Ἡ σοφία σου δὲν σοὶ ὑπαγορεύει οὐδεμίαν συνδρομὴν κατὰ τῶν δεινῶν μου; Α! τότε κάλεσόν με σοφὴν, ἐπιδοκίμασόν με, ἐὰν τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο ὅπερ πάλλει ἡ χεὶρ μου δὲν γίνη πάραντα τὸ καταφύγιόν μου. Ο Θεὸς συνέδεσε τὴν καρδίαν μου μὲ τὴν τοῦ Ρωμαίου, σὺ ἡνωσας τὰς χεῖράς μας. Πρὶν ἡ ἡ χεὶρ αὕτη τὴν ὄποιαν τῷ ἔδωκας διὰ τελετῆς ἱερᾶς, κατακτηθῆ ὑπὸ ἄλλου ἀνδρός· πρὶν ἡ ἡ ἐπιορκος καρδία μου ἔξανιστη κατὰ τοῦ νομίμου κυρίου μου, τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο θὰ ἀφανίσῃ καὶ τὰς δύο. Ἐρεύνησον ἐν τῇ μακρᾷ πείρᾳ σου· συμβούλευσόν με· εὑρὲ φάρμακον εἰς τὰ παρόντα δεινά μου, ἡ ὁ μεταξὺ τῆς τύχης καὶ ἐμοῦ

διαιτητὴς ἔσεται ὁ σιδηρος τὸν ὅποιον κρατῶ. Αὐτὸς θὰ κόψῃ τὸν δεσμὸν τὸν ὅποιον τὰ μακρὰ σου ἔτη καὶ ὁ βαθὺς νοῦς σου ἀδυνατοῦσι νὰ λύσωσιν ἐντίμως. Μὴ διστάζῃς σπεῦσον νὰ ἀποκρύψῃς. Ἐὰν οἱ λόγοι σου δὲν ἦναν βοήθεια κατὰ τῶν θλίψεών μου, ποθῶ νὰ ἀποθάνω.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ — Μὴ σπεῦδῃς, κέρη μου· διαβλέπω ἀκτῖνά τινα ἐλπίδος· ἀλλ' ἡ ἀπόφασις τὴν ὄποιαν ἀπαιτεῖ ἡ ἐκτελεσθετομένη πρᾶξις εἶναι ἐπίσης ἀπελπιστικὴ ὅσον τὸ ἐγκλημα τὸ ὄποιον θέλω νὰ ἐμποδίσω. Εἰπέ μοι, ἔχεις ἀκλόνητον ἀπόφασιν νὰ φονευθῆς μᾶλλον διὰ τῆς ιδίας σου χειρὸς ἢ νὰ συζευχθῆς τὸν κόμητα Πάριν; ἔχει ἀρκετὴν ισχὺν ἡ θέλησίς σου; Ἐὰν οὕτως ἔχῃ τὸ πρᾶγμα θὰ ἀποφύγῃς τὸ ἐπαπειλοῦν σε αἰσχος παραδεχομένη ἐπισφαλέστι μέσον, σχεδὸν τὸν θάνατον. Θὰ τὸν ιδῆς κατὰ πρόσωπον καὶ θὰ τὸν περισφίγξης διὰ νὰ τὸν διαφύγῃς. Θὰ ταλμήσῃς; ἔχω φάρμακόν τι νὰ σοὶ προσφέρω.

ΙΟΓΛΙΑ. — Ω! ἀντὶ νὰ συζευχθῶ τὸν Πάριν προτιμῶ νὰ μὲ εἰπήτε: Ἰουλία, πρέπει νὰ κρημνισθῆς ἀπὸ τὰς ἐπάλξεις τοῦ πύργου τούτου, νὰ βαδίσῃς εἰς τὰς ἐρήμους ταύτας ὁδοὺς τὰς ὄποιας περιτρέχουσιν οἱ κλέπται, νὰ ἀναρρίχηθῆς ὅπου ἀναρρίχωνται οἱ ὄφεις, νὰ συμμερισθῆς τὴν ἄλυσον τῆς ἀγρίας ἀρκτού, νὰ μείνῃς τὴν υúnκτα κεκλειαμένη εἰς τὸ σπήλαιον τῶν νεκρῶν, νὰ ταφῆς ὑπὸ τὰ λευκανθέντα ὄστα τὰ ὄποια θορυβοῦσιν ἀλληλοσυγκρούμενα, ἐν μέσῳ τῶν συντριμμάτων τῶν κεκαλυμμένων ὑπὸ ἀκαθάρτου αἷματος καὶ τῶν κιτρινισάντων κρανίων εἰς τὸ ὀστεοφυλάκιον· εἰπέτε μοι ταῦτα, ἡ εἰπέτε μοι νὰ ῥιφθῶ εἰς πρόσφατον τάφον, καὶ νὰ περικαλυφθῶ μὲ τὸ σάβανον, καὶ νὰ ἐναγκαλισθῶ τὸ πτῶμα. Προτείνατέ μοι πᾶν ὅ,τι τρομακτικὸν, πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐπιφέρῃ φρίκης ἀνασκίρτησιν. Θὰ ὑπακούσω ἀδιστάκτως, ἀφόβως· θὰ ὑπακούσω διὰ νὰ μείνω πιστὴ σύζυγος τοῦ τρυφεροῦ καὶ μόνου ἔρωτός μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Εχεις τόσον ἀκλόνη-

τον ἀπόφασιν; Τότε ἄκουσον· ἐπίστρεψον παρὰ τῷ πατρὶ σου, ἔσο φαιδρά, εἰπὲ δὴ συγκατατίθεσαι εἰς τὸν γάμον τοῦτον. Αὔριον εἶναι τετάρτη· φρόντισον νὰ κατακλιθῆς μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν σου, αὔριον τὸ ἐσπέρας. Ἀπομάκρυνον τὴν τροφόν σου καὶ λάβε τὴν φιάλην ταύτην· δταν κατακλιθῆς, πιε τὸ περιεχόμενον ἀπεσταλλαγμένον ὑγρόν. Ἀμέσως, εἰς ὅλας τὰς φλέβας σου θὰ διαχυθῇ παγερὸν ψυχος· δλη ἡ ζωτικὴ δύναμίς σου θέλει ἀποναρκωθῆ· ὁ ἀποκοιμισθεὶς σφυγμὸς θὰ παύσῃ πάλλων· οὔτε δύναμιν θὰ ἔχῃς πλέον οὔτε θερμότητα· ἡ ζωὴ θὰ φανῇ σβεσθεῖσα· τεφρῶδες χρῶμα θὰ καλύψῃ τὰ ρόδα τῶν χειλέων σου καὶ τῶν παρειῶν σου· τὰ βλέφαρά σου θὰ καταβιβασθῶσιν, ὡς ἐὰν ἐτελείωσεν ἡ ἡμέρα τῆς ὑπάρξεώς σου, ὡς ἐὰν ὁ θάνατος ἐπέθηκεν ἐπὶ σοῦ τὴν ὄλεθριαν σφραγίδα του· τὰ μέλη σου δὲν θὰ ἔχουν πλέον τὴν συνήθη εὐκαμψίαν, δὲν θὰ ὑπακούωσιν εἰς τὴν θέλησίν σου, θὰ ἦναι ψυχρὰ, νεκρὰ καὶ σκληρὰ, καὶ τὸ φαινόμενον τοῦτο πτῶμα θὰ ἦσαι σύ. Θὰ μείνῃς οὕτω ἐπὶ τεσσαράκοντα δύο ὥρας· ἐπειτα θὰ ἐξυπήσῃς δροσερὰ καὶ εὐτυχῆς ὡς μετὰ γλυκὺν καὶ ἥρεμον ὕπνου. Ὅταν θὰ ἀνατελλῃ ἡ πρωΐα τῶν γάμων, ὁ μηστὴρ θὰ σὲ εὔρῃ νεκρὰν ἐν τῇ κλίνῃ σου· θὰ θελήσῃ νὰ σὲ ἀφυπνίσῃ, πλὴν εἰς μάτην. Ἐπειτα, ὡς συνειθίζεται ἐν τῷ Ἰταλίᾳ, θὰ σὲ θέσωσιν ἐντὸς φερέτρου, μὲ πρόσωπον ἀπακεκαλυμμένον, καὶ κεκοσμημένην διὰ τῶν ὡραιοτέρων κοσμημάτων σου, διὰ νὰ σὲ καταθέσωσιν ὑπὸ τοὺς ἀρχαίους θόλους ὃπου ἀναπαύεται δλη ἡ γενεὰ τῶν Καπουλέτων. Ἐγὼ ἐν τούτοις θὰ γράψω εἰς τὸν Ῥωμαῖον διὰ νὰ τὸν πληροφορήσω περὶ τῶν σχεδίων μας· θὰ ἔλθῃ· θὰ ἐπαγρυπνήσωμεν ὁμοῦ πλησίου σου, καὶ ἄμα ἐπαναλάβῃς τὰς αἰσθήσεις σου, ἐπωφελούμεθα τῆς συκτὸς διὰ νὰ σὲ παραλάβῃ εἰς Μαντούην. Καὶ οὕτω θὰ σωθῆς, θὰ ἐλευθερωθῆς ἐκ τῶν δεσμῶν καὶ τῆς καταθλίψεως τὴν ὅποιαν θέλουν νὰ σοὶ ἐπιβάλλωσιν· ἀλλὰ σκέφθητι μήπως ἴδιοτροπίατις, φό-

βος τις ψυχράνη τὸ θάρρος σου καὶ σαματήσῃ τὴν χεῖρά σου.

[Τῇ ἐγχειρίζει φιάλην πλήρη νερωτικοῦ.]
ΙΟΥΛΙΑ. — Δότε, ω! δότε μοι τὸ δηλητῆριον τοῦτο· περὶ τίνος φύβον μοὶ ὅμιλεῖτε;

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἐμπρὸς, θάρρος, γενναιότης· καὶ ἡ ἀπόφασις αὗτη δύναται νὰ σᾶς σώσῃ. Ἀναχωρήσατε· θὰ στελλω ἔνα τῶν καλογήρων μας εἰς Μαντούην διὰ νὰ εἰδοποιήσω τὸν σύζυγόν σας.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ω ἔρως, δός μοι δύναμιν, καὶ ἡ δύναμις αὗτη ἀς μὲ ἀποδώσῃ τὴν εὐδαιμονίαν. Τγιανε, προσφιλῆ καὶ σεβάσμιε πάτερ. (Η Ιουλία ἀποσύρεται ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους, καὶ ὁ μοναχὸς ἐκ τοῦ ἄλλου.)

—

ΣΚΗΝΗ Β'.

*Αἴθουσα ἐν τῷ μεγάρῳ τῶν
Καπουλέτων.*

[Εἰσέρχονται ὁ Καπουλέτος, ἡ γυναῖκα Καπουλέτου, ἡ τροφὸς καὶ πολλοὶ ὑπηρέται.]

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — (Κρατῶν γάρτην καὶ ἐγχειρίζεις αὐτὸν εἰς ὑπηρέτην.) — Ίδον ὁ κατάλογος τῶν πρεσκεκλημένων· ὑπαγε πρὸς εὑρεσίν των.

[Ο ὑπηρέτης ἔξεργεται.]
(Πρὸς ἓνα ἄλλον.) — Σὺ, τρέξε νὰ εὔρῃς εἴκοσι καλοὺς μαγείρους.

Β'. ΓΠΗΡΕΤΗΣ. — Σᾶς ἐγγυῶμαι δὴ θὰ ἦναι καλοὶ καὶ ἄξιοι. Ἐὰν δὲν ἡξεύρουν τὸ ἐπάγγελμά των...

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Πῶς θὰ μὲ βεβαιώσῃς δὴ θὰ ἡξεύρουν τὸ ἐπάγγελμά των;

Β'. ΓΠΗΡΕΤΗΣ. — Θὰ τοὺς δοκιμάσω, καὶ ιξεύρω ἐγὼ πῶς δοκιμάζουν τοὺς μαγείρους.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Ελα, ξεκουμπίσου. (Ο ὑπηρέτης ἔξεργεται.) — Τὴν φορὰν ταύτην θὰ μᾶς λείφουν πολλὰ πράγματα.

— Ε λοιπόν! ἐπῆγε ἡ κόρη μου εἰς τοῦ ἀδελφοῦ Λαυρεντίου;

ΤΡΟΦΟΣ. — Μάλιστα, ἀφέντη, μάλιστα.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Αγαθῆ τύχη, Ελπίζω δὴ ὁ καλόγηρος θὰ τὴν φέρῃ εἰς

τὸν νοῦν της. Ἐχει πεῖσμα μικροῦ κορασίου.

[Εἰσέρχεται ἡ Ιουλία.]

ΤΡΟΦΟΣ. — Νάτη, ἀφέντη, ἐπιστρέφει ὅλη χαρούμενη ἀπὸ τὸ κελλὶ τοῦ πνευματικοῦ της.

ΚΑΠΟΓΛΕΤΟΣ. — Ἄ! Ἄ! μικρὰ πεισματάρα! Ποῦ ἦσο ἔως τώρα;

ΙΟΥΛΙΑ. — Εἰς ἓνα ἄγιον ἄνθρωπον ὅστις μὲ ἐδίδαξε νὰ μετανοήσω διὰ τὴν ἀπειθειάν μου. Ὁ σεβάσμιος ἀδελφὸς Λαυρέντιος μὲ διατάττει νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας σας, καὶ νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην. Συγχωρήσατέ με, πάτερ μου, αἱ ἐπιθυμίαι σας θὰ ἔναι πάντοτε διαταγαὶ δι' ἐμέ.

ΚΑΠΟΓΛΕΤΟΣ. — Καλὰ, κάλλισα! Ζητήσατε τὸν κόμητα, πρέπει νὰ μάθη τὰ διατρέχοντα· αὔριον τὴν πρωταν θέλω ὅλα νὰ ἔναι συμφωνημένα, τελειωμένα καὶ ἀνεκκλήτως.

ΙΟΥΛΙΑ. — Κατὰ τύχην συνήντησα τὸν νέον κόμητα εἰς τὸ κελλίον τοῦ ἀδελφοῦ Λαυρέντιου· ἔδειξα πρὸς αὐτὸν ἐνδιαφέροντα· μοὶ ἐπέτρεπεν ἡ κοσμιότης, καὶ ἡ συνδιάλεξις ὑπῆρξεν οἰκιακὴ χωρὶς νὰ ὑπερβῇ τὰ ὄρια τῆς ἐπιφυλάξεως.

ΚΑΠΟΓΛΕΤΟΣ. — Ἄ! εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, δόξα σοι ὁ Θεός. Ἡ Ιουλία, ἐγέρθητι, ὅλα θὰ γίνουν ὅπως ἔπρεπε νὰ γίνουν. Θέλω νὰ ιδῶ τὸν κόμητα, πρέπει νὰ μὲ τὸν εὕρετε. Τί ἄγιος καὶ σεβάσμιος ἄνθρωπος εἶναι αὐτὸς ὁ ἀδελφὸς Λαυρέντιος! εἰς τὴν πίστιν μου εἶναι εὐλογία διὰ τὴν πόλιν τῆς Βερούνης.

ΙΟΥΛΙΑ. — Παραμάνα, ἔλα μαζῆ μου· θὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ ἐκλέξω τὰ κοσμήματα τὰ ὅποια θὰ μὲ χρειασθοῦν αὔριον.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΓΛΕΤΟΥ. — Ὁχι, δχι πρὸ τῆς πέμπτης, ἔχομεν καιρόν.

ΚΑΠΟΓΛΕΤΟΣ. — Κάμε ὅ,τι σοῦ λέγουν, παραμάνα· συνόδευσε τὴν κόρην μου διότι θέλω νὰ γίνῃ αὔριον ὁ γάμος.

[Ἐξέρχονται ἡ Ιουλία καὶ ἡ τροφός.]

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΓΛΕΤΟΥ. — Μόλις μᾶς μένουν ὅλιγαι δώραι διὰ τὰς προετοιμασίας μας· ιδοὺ μετ' ὅλιγον ἡ νύξ.

ΚΑΠΟΓΛΕΤΟΣ. — Θὰ φροντίσω καὶ ἐγὼ, θὰ φροντίσω καὶ ἐγώ. Σᾶς ἐγγυῶμαι, γυναικά μου, ὅτι ὅλα θὰ τελειώσουν καλῶς. Τπάγετε νὰ εὕρετε τὴν Ἡ Ιουλίαν καὶ βοηθήσατέ την νὰ στολισθῇ. Ἐγὼ δὲν θὰ κατακλιθῶ, ἀφήσατέ με νὰ ἐνεργήσω. Αναδέχομαι σήμερον τὴν ἐπιστασίαν τῆς οἰκίας. — Καὶ λοιπὸν ὅλος οἱ ἄνθρωποι μου εἶναι ἔξω! — Θὰ ἔξέλθω καὶ ἐγὼ καὶ θὰ ὑπάγω νὰ εὕρω τὸν κόμητα Πάριν διὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσω νὰ ἔναι ἔτοιμος. Εἶμαι φαιδρὸς καὶ εὐκίνητος, καὶ εἶμαι εύτυχης διύτι αὐτὴ ἡ μικρὰ κόρη ἐπανῆλθεν εἰς τὰ λογικά της.

[Ἐξέρχονται.]

ΣΚΗΝΗ Γ^η.

Κοιτῶν τῆς Ἡ Ιουλίας.

[Εἰσέρχονται ἡ Ιουλία καὶ ἡ τροφός.]

ΙΟΥΛΙΑ. — Ναὶ, οὗτο πρέπει νὰ κοιμηθῶ. Ἀφησέ με μόνην αὐτὴν τὴν νύκτα, καλή μου παραμάνα, σὲ παρακαλῶ. Πρέπει νὰ προσευχηθῶ, πολὺ νὰ προσευχηθῶ πρὸς τὸν Θεόν· ἔχω ἀνάγκην ὅλου τοῦ οὐρανίου ἐλέους· εἴθε νὰ εἰσακουσθῶ τέλος. Ἡξεύρεις δότι εἶμαι δυστυχής, καὶ δότι ἡ ἀμαρτία καὶ ἡ θλίψις πληροῦσι τὴν ψυχήν μου.

[Εἰσέρχεται ἡ κυρία Καπούλετου.]

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΓΛΕΤΟΥ. — Τί κάμνεις, τέκνου μου; Θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω;

ΙΟΥΛΙΑ. — Ὁχι, κυρία· πᾶν δ, τι εἶμαι ἀναγκαῖον διὰ τὴν αὔρινὴν τελετὴν, τὸ ἥτοι μάσταμεν. Σᾶς παρακαλῶ, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μείνω μόνη, καὶ ἡ τροφός μου νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς τὰ δωμάτια σας. Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἐσυμφωνήθη πολὺ ταχέως. Εἶμαι βεβαία δότι θὰ ἔχετε πολλὴν ἐργασίαν.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΓΛΕΤΟΥ. — Καλὴν νύκτα λοιπόν! Πλαγίασον καὶ ἀναπαύθητε διότι ἔχεις ἀνάγκην, κόρη μου.

[Η κυρία Καπούλετου καὶ ἡ τροφός ἐξέρχονται.]

ΙΟΥΛΙΑ. — Χαῖρε, μῆτέρ μου. — Πότε θὰ ἐπανιδωθῶμεν; ὁ Θεός τὸ ηζεύρει.—

Θανάσιμον ρῆγος ὑπεισδύει εἰς τὰς φλέβας μου, καὶ ἡ θέρμη τῆς ζωῆς φαίνεται ἐγγὺς νὰ παγώσῃ ἐν ἐμοὶ. — Παραμάνα! — Ἀλλὰ τί τὴν θέλω; Τί θὰ μὲ χρησιμεύσῃ; Ἡ σκηνὴ ἡ μέλλουσα νὰ διαδραματισθῇ ἐδῶ εἶναι πολὺ λυπηρά. — Ἐλθὲ, δηλητήριον! (ἱζάγει τοῦ κόλπου της τὸ φιαλίδιον ὅπερ τῇ ξένισεν ἀδελφός Λαυρέντιος.) Ἀλλ' ἐὰν τὸ ποτὸν τοῦτο δὲν φέρῃ καρμίαν ἐνέργειαν! Θὰ μὲ νυμφεύσωσι διὰ τῆς βίας. Ἔγὼ! νὰ νυμφευθῶ τὸν κόμητα Πάριν! Ὁχι, Ὁχι, ἀδύνατον. Ἀλλ' ἐὰν τὸ ποτὸν ὅπερ μοὶ ἔδωκεν ὁ καλόγηρος ἦναι θανατηφόρον δηλητήριον! Ἐὰν τὸ τέχνασμάτου προτοίμαζε τὸν θάνατόν μου! Ἐὰν ἐφοβεῖτο μήπως γνωσθῆ ἡμέραν τινὰ τὸ μυστηριῶδες μέρος ὅπερ ἔλαβεν εἰς τὸν μετὰ τοῦ Ρωμαίου γάμον μου, καὶ τὸν μεμφθῶσι διὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην. Ἐὰν ἔχῃ οὕτω! (Παῦσις.) Φοβοῦμαι. (Παῦσις.) Ἀλλ' Ὁχι, ἄλλ' Ὁχι. ἔχω ἄδικον· εἶναι ἀνθρώπος ἄγιος, καὶ δεδοκιμασμένος. Ὁχι, δὲν θὰ παραδεχθῶ τὴν κακὴν αὐτὴν σκέψιν. Ἄσ οὐποθέσωμεν δτὶ κατακλιθεῖσα ἀπαξ ἐν τῷ τάφῳ, ἀφυπνισθῶ πρὸ τῆς ὥρας καθ' ἣν πρέπει νὰ μὲ ἐλευθερώσῃ ὁ Ρωμαῖος. Ὡ! εἶναι τρομερὰ ἡ σκέψις αὗτη, τρομερά. Δὲν θὰ ἀποπινγῷ ἡ δυστυχὴς εἰς τὸ ἀκάθαρτον ἐκεῖνο ἄντρον, ὃπου ὁ ζωτικὸς καὶ καθαρὸς ἀὴρ οὐδέποτε εἰσέρχεται! Ἐὰν ἀποθάνω ἐκεῖ οὐπὸ ἀσφυξίας πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ρωμαίου μου! Ἄ! — Ἡ ἐὰν ζήσω, τί θὰ γίνω; Ὁ θάνατος, ἡ νὺξ, ὁ τρόμος ὃν ἐμπνέει τὸ μέρος ἐκεῖνο θέλουσι βαρύνει ἐπ' ἐμοῦ οὐπὸ τοὺς θόλους ἐκείνους· εἰς τὸν φρικῶδην βωμὸν ὃπου πρὸ χρόνων ὑπάρχουσι συνεσωρευμένα τὰ δστᾶ τῶν προγόνων μου· ὃπου ὁ Τυπάλδος αἴματόφυρτος εἰσέτι, ὁ Τυπάλδος τὸν ὅποιον μόλις καλύπτει ἡ γῆ, εἶναι κατακεκλιμένος εἰς τὸ νέον φέρετρόν του· εἰς τὰ οὐπόγεια ἐκεῖνα, ὃπου, ως λέγουσι, συναθροίζονται τὰ φαντάσματα καὶ αἱ σκιαὶ, καθ' ὡρισμένας ὥρας τῆς νυκτὸς, τί θὰ γίνω; Δὲν εἶναι φόβος μήπως παραφρούρησω; Ἀτμοὶ μεμιασμένοι, ὄρυγμοὶ φρικῶδεις, στεναγμοὶ, εἰδεχθῆ θεάματα

ἐν μέσῳ τῶν ὅποιων θ' ἀνοιχθῶσιν οἱ ὄφθαλμοὶ μου, καὶ ἀτινα δύνανται νὰ ἐπιφέρωσι παραφροσύνην εἰς ἄνθρωπον πλήρη ζωῆς καὶ ὑγείας! Ὡ φρίκη, φρίκη! τί θὰ γίνω; τί θὰ γίνω ὅταν ἀφυπνισθεῖσα εὑρεθῶ περικεκυλωμένη ὑπὸ τῶν φρικαλεοτήτων τούτων; Θὰ πέσω· αἱ παράφρωνες χεῖρές μου θὰ παλέωσι μὲ τὰ ὄστα τῶν προγόνων μου· θὰ ἀποσπάσωσιν ἀπὸ τὴν λάρνακά των τὰ εὑρωτιῶντα λειψανα τοῦ Τυπάλδου· ὁ σκελετὸς ἐνὸς διπάππου, γενόμενος φόπαλον, θὰ συντρίψῃ τὴν κεφαλήν μου τὴν ὅποιαν τόσαι λύπαι· θὰ στερήσωσι τοῦ λογικοῦ αὐτῆς. Ὡ! νομίζω δτὶ τὸν βλέπω, νομίζω δτὶ τὸν βλέπω. Εἶναι ὁ ἔξαδελφός μου Τυπάλδος καταδιώκων τὸν Ρωμαῖον τοῦ ὅποιου τὸ φονικὸν ξίφος ἐβυθίσθη εἰς τὸ στῆθός του. Τυπάλδε, στῆθι, ἔλεος! λυπήσου με! (Δακρύνει τὸ φιαλίδιον καὶ τὸ φέρει εἰς τὰ γείλη της.) Ἔρχομαι, συζυγέ μου, ἔξήτουν σὲ καὶ διὰ σὲ τὸ πίνω. (Κενόνει τὸ φιαλίδιον, ὥπτεται ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἀποκομάται.)

—

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Αἴθουσα ἐν τῷ οἰκλα τοῦ
Καπονλέτου.

[Εἰσέρχονται ἡ κυρία Καπονλέτου καὶ ἡ τρόφος.]

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Παραμάνα, λάβετα κλειδιά (π. διδεῖ ὄρυγμὸν κλειδῶν) καὶ πήγαινε νὰ φέρῃς ἀρωματικά.

ΤΡΟΦΟΣ. — Στὸ μαγερὶδὸν γυρεύουν κανέλλα καὶ γαρούφαλα· τρέχω νὰ φέρω. (Εἰσέρχεται ὁ Καπονλέτος.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Ἐμπρός, κινηθῆτε, κινηθῆτε, κινηθῆτε! τὸ ὄφρολόγιον κτυπᾷ, ὁ χρόνος περνᾷ, εἶναι τρίτη ὥρα. (Πρὸς τὴν τρυφόν.) — Καλή μου παραμάνα, ζῆλον, ἐπιστάτησε τοὺς μαγείρους, φρόντισε δι' ὅλα· μὴ σᾶς μέλει διὰ τὰ ἔξοδα.

ΤΡΟΦΟΣ. — Τὰ τὰ τὰ τὰ... Καλὲ κύριε, πηγαλνετε νὰ πλαγιάσετε. Αὔριον θὰ ἡσθε ἄρρωστος, εἰς τὴν τιμῆν μου· αὐταῖς ἡ ἀγρυπνίαις θὰ σᾶς βλάψουν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Παντάπασι πολλὰς

νύκτας ἐπέρασα ἄγρυπνος, καὶ ὅχι διὰ σπουδαίαν αἰτίαν· καὶ ἐν τούτοις καθόλου δὲν ἔπαθεν ἡ ύγεια μου.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΤ. — Ναι, ἡξεύρομεν ὅτι ἐκάματε τὰ δικά σας εἰς τὸν καιρόν σας, τὸ ἡξεύρομεν· ὁ κύριος ἔμενεν ἄγρυπνος! ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς θὰ ἄγρυπνήσωμεν.

[Ἐξέρχεται μετὰ τῆς τροφοῦ]

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Τὶ ζηλότυπος γενεὰ! ἡ ζηλότυπία ἐνσαρκωμένη! "Ολαι ὄμοιάζουν. (Εἰσέρχονται πολλοὶ ὑπηρέται, κοστούντες συνδλία, καυσόξυλα, κχλάθια.) Τὶ βαστάζετε, σεῖς;

Δ'. ΓΗΓΡΕΤΗΣ. — Εἶναι γιὰ τὸ μαγερζό. Καλὰ καλὰ δὲν ἡξεύρω τί εἶναι.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Ξεκουμπισθῆτε γλήγορα· δλοι στὸ ποδάρι· αὐτὰ τὰ ξύλα εἶναι πολὺ χλωρά· πηγαίνετε νὰ φέρετε ἄλλα· φέρετε καλὰ κούτσουρα. Ἀκούεις ἐσὺ, γελοῖε, πήγαινε νὰ εὔρῃς τὸν Πέτρον· ἐκεῖνος θὰ σοῦ εἰπῇ ποῦ νὰ εὔρῃς.

[Ο πρῶτος ὑπηρέτης ἐξέρχεται.]

Β'. ΓΗΓΡΕΤΗΣ. — Θὰ τὰ εύρουν μόνοι τους· δὲν εἶναι τόσον κούτσουρα ὅσον τὸν νομίζετε.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Ο διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἀν ὁ γελοῖος αὐτὸς δὲν μοῦ ἀποκρίνεται μὲ λογοπαίγνια· ἐμπρὸς, κίνησις, ζωηρότης, κύριε Κούτσουρε· ὁ μυηστὴρ θὰ ἔλθῃ μὲ τοὺς μουσικούς του· ἡ νὺξ παρέρχεται· μὲ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἥμαται ἔδω περὶ τὰ χαράγματα. (Ἀκούονται οἱ ἥχοι μακρυνθὲς ἀρμονίας πλησιαζούστης ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ χρυσέλλούστης τὴν ἀριξίν τως μυηστῆρος.) Διάβολε! αὐτὸς εἶναι! Ἐμπρὸς, παραμάνα, γυναικά μου, δλοι οἱ ἀνθρώποι μου.

[Εἰσέρχεται ἡ τροφός.]

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Γρήγωρα, ἔξυπνισε τὴν Ιουλίαν, ἔνδυσέ την, ὑπάγω νὰ συνομιλήσω μίαν στιγμὴν μὲ τὸν Πάριν. Ταχύτερον, ταχύτερον, δὲν πρέπει ὁ σύνυγος νὰ περιμένῃ. Τρέξε, ἀκούεις;

[Ἐξέρχεται ώθιν τὴν τροφὸν καὶ ἀνατρέπων τοὺς ὑπηρέτας.]

(Ἀκολουθεῖ.)

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Δ'.]

Η ΕΜΦΥΤΟΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

(Συνέχεια.)

IV

"Τπάρχουσιν ἀρχαὶ πρῶται, ἀναμφισβήτητοι ἀνεύ ἀποδείξεως, ἔμφυτοι εἰς πάντα ἀνθρωπον, ἀνεξάρτητοι τῆς πειρας καὶ τῆς παρατηρήσεως, αἴτινες ἀποτελοῦσι τὴν βάσιν πάσης ύγιούς ἐπιστήμης. Τπάρχουσι καὶ ἄλλαι ἀλήθειαι σχετικαὶ καὶ οὐχὶ ἀπόλυται καὶ ἀναγκαῖαι. Τὸ μέρος εἶναι μικρότερον τοῦ ὄλου· ἡ ἀρχὴ, τὸ ἀξιώματοῦ εἶναι ἀπόλυτον, ἀναμφισβήτητον· εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ κόσμος, εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ μόριον κόσμου εἰς ὃ νὰ μὴ ἐφαρμόζεται· ισχύει ἐπὶ τῆς γῆς, ισχύει εἰς τὴν σελήνην, ισχύει εἰς τοὺς ἀπωτάτους ἀστερισμούς. Ἄλλ' ὅταν λέγω ἡ νὺξ διαδέχεται τὴν ἡμέραν, ὁμιλῶ περὶ τῆς γῆς ἡ περὶ τοῦ γυωστοῦ πλανητικοῦ συστήματος, δυνατὸν ὅμως νὰ ὑπάρχῃ κόσμος εἰς δν ὁ ἡλιος νὰ μένῃ διαρκῶς εἰς τὸν δρίζοντα ἡ κόσμος βυθισμένος εἰς αἰώνιον σκότος.

Αἱ πρῶται ἐκεῖναι καὶ ἀναγκαῖαι ἀρχαὶ ὑπάρχουσιν εἰς πάντα ἀνθρωπον· ὁ μᾶλλον ἀπαίδευτος ἐννοεῖ κάλλιστα αὐτὰς, ἐννοεῖ κάλλιστα ὅτι ὅταν ὁμιλῇ περὶ ἴδιότητος ἐννοεῖ αὐτὴν ἀναγομένην εἰς οὐσίαν, ὅταν ὁμιλῇ περὶ φαινομένων προϋποθέτει αἴτιόν τι· ὅταν διηγήται συμβεβηκὼς, ὅτι τοῦτο συνέβη ἐν χρόνῳ, ὅταν φαντάζεται σῶμα οίσυδήποτε, ὅτι τὸ σῶμα τοῦτο εύρισκεται ἐν χώρῳ. Αἱ ἀρχαὶ αὗται τῆς διαρκείας, τῆς ἐκτάσεως, τοῦ αἰτίου καὶ ἀποτελέσματος καὶ μυρίαι ἄλλαι ὑπάρχουσαι ἐν ἡμῖν, μαρτυροῦνται ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἀλλὰ προϋπάρχουσι πάσης πειρας. Η συνειδησίς μαρτυρεῖ ἀλλὰ δὲν δημιουργεῖ αὐτάς. Οταν λέγομεν, τὸ δλον περιέχει τὸ μέρος ἀναμφισβήτως δὲν λέγομεν τοῦτο διότι ἡ συνειδησίς ἡμῶν δημιουργεῖ τὴν ἀρχὴν ταύτην, ἀλλὰ διότι ἡ ἀρχὴ αὕτη ἐνυπάρχει ἐν τῇ συνειδήσει ἡμῶν ως ἀπολύτως ἀληθής. Αἱ πρῶται καὶ ἀπόλυ-